

Cimboroná

GÖGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1924
október
12

Ósvári R.
1923.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GIMBORA

70 GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Indul a kis diák a kollegiumba.

Édesanyám, lelkem, ne sirasson engem,
Hazajövök nemsokára, szent karácsony szombatjára!

SZÜRET FELE.

— Irta: CSÜRÖS EMILIA. —

Hahó, hahó, cseng a szó,
Érett már a mogyoró,
Kékül már a kőkény ág,
Gyümölcsésé lett a virág!

Hahó, zörög a dió,
Vigan füttyül a rigó,
Hivogat a szőlőtőke,
Edes lesz az ajkunk tőle.

Hahó! Hahó! Kasza peng,
Vig kaszások dala zeng,
Jókedvű a zöld legyecské,
Készülődik el a fecske.

Hahó, — bucsuzik a nyár,
Oszi színt ölt a határ,
Vig madárkák messzeszálnak,
Búcsut intnek tűnő nyárnak.

(Kelozvár.)

Hahó, hahó, cseng a szó,
Oszi szellő ringató,
Oszi álom a lelkünkre,
Oszi ima a szívünkbe.
Hahó ... hahó ... hahó! ...

Miért nem mindjárt?

— Irta: BENEDEK ECEK. —

Ennek előtte husz-huszonöt esztendővel olvasom valahol, hogy egy Heinrich nevű német tanár buza formára nemesítette a rozst. Olyan ez a rozs, — írta valaki — hogy hozzá nem értő ember a formája után buzának vélné. És olvastam e rozsról magyarországi nagy gazdák véleményét is: hat soros a kalásza s holdanként 15—20, sőt itt-ott több magot is ad. Nosza, megrendeltem belőle próbaképpen 30 kilót. Külön cséplésnél több székely gazda, szemük láttára ömlött a rozs. Aztán lemértük. A 30 kilóból 450 kiló lett, tehát egy mag tizenötöt adott.

— No, atyafiak, ebből maguknak is érdemes volna rendelni. Nyolc pengő forint volt a harminc kiló.

Hűmgettek az atyafiak, hogy így, meg úgy, szörnyű drága a német rozs. Hogy az idén így eresztett, de ki tudja, hogy ereszt a jövő esztendőben. Megvárjuk, hogy mi lesz, mint lesz.

A következő esztendőben is végig nézték az én gazdatársaim a cséplést: most már 16 magot adott a német rozs. Megint csak hűmgettek, hogy így, meg úgy, de talán várjunk még egy esztendőt. Vártak is még egy esztendőt, vártak szent nyugalommal, akkor aztán kedvet kapott rá egyik-másik gazda, mivelhogy „ez esztendőben sem csalt a német”. Elvetettek egy-két vékát az én magomból s ma a kisbaconi határban, sőt az egész vidéken mindenfelé látható a — „pesti rozs”. Igen, pesti és nem német, mivelhogy a pesti ur „hozta be”. Akár csak a pityókát az én Mária Terézia-korbéli őszám.

Hát ilyen a mi fajtánk: csak annak a jószágban hisz, aminek a jószágáról meggyőződött. Mindjárt első pillanatban nem fogadja el a szereszáma nincs ujításokat s megfontoltan halad előbb-előbb. Én azonban tulságosnak találok a megfontoltságot, szeretném, ha kissé gyorsabb tempóban haladna előre... Ám csak egy pesti urnak kell ellátogatnia hozzám, egyszeribe látom, hogy a népem vérből való vér vagyok: szeretek előre menni, mendegélni, de ugorni nem.

Valamelyik nyáron — lehet annak tizenöt esztendeje — hivatlan-váratlan betoppan kisbaconi fészembe néhai Surányi József, a Pesti Napló tulajdonosa, később főszerkesztője is. Ujságírói körökben hallottam róla, hogy gyára is van, több,

nem egy, még — patkószeg gyára is. A patkószeggyár valószínűleg ujságírói tulzás, de hiszen ez nem fontos. Az a fontos, hogy keffesben végigjártuk a kertet, a kis gazdaságot. Épp akkoriban vettem két szürke csikót. Csak rájuk nézett s mindjárt megmondta az árát. Egy forint nem sok, annyit sem hibáztott. Az istállóhoz közel, Keresztély úkapám halastavának még most is látszik a karmája. Mutatom neki:

— Nézze, itt halastó volt valaha. Felette, azon a dombon, forrás. Ez táplálta vízzel. Majd egyszer kiásatom. Ujra halastó lesz itt.

— Miért nem mindjárt? — kérdi Surányi szemmel látható fürelmetlenséggel.

Majd, kérem, majd.

Tovább megyünk, bekanyarodunk a Mária-utra. Mondom: E-felett az ut felett is, a domboldalon, van egy bővizű forrás. Meglehet, hogy valamikor ide is halastavat ásatok.

— Miért nem most? Miért nem mindjárt?

Ejnye, ejnye, de különös ember ez, gondolom magamban, de hallgatok.

A Mária-ut végén szelíd hajlású domb emelkedik. Jégveremnek hívják a falusiak. Itt csakugyan jégverem volt. Keresztély úkapám jégverme. Mondom ezt Surányinak. S mondom azt is: Az a terem, hogy majd ide építtetem a jégvermet, mert nem jó helyen van a mostani.

— De, kérem, miért nem mindjárt?!

— Igazán ráér. Nem szorgos.

Szánakozva pislantott felém.

— Ez, ez, ez! Ez a magyar „hej, ráérünk arra még!”

Amire én csak annyit jegyeztem meg: No, no...

Kimegyünk a hegybe, a magam ültette fiatalos erdőbe. Igen tetszenek neki a kanyargós utak, a hegyszakadékokat összekötő könnyű hidacskáik, a fenyő és lombos fák keveréke, de egyszerre csak megpillant a hegy tővében egy nagy kerek dombot, mely mintha elszaladt volna a hegyből, aztán leheveredett volna itt.

— Miért nincs fa ezen a dombon? Nem tesszik látni, mennyire kirívó ez a kopárság?

— Dehogy nem. Látom én azt.

— Nos, nos?

— Az a tervem, mondom én, most már szándékosan bosszantó nyugalommal, hogy ide csupa fenyőfát ültetek. Különálló, szép kerek bokréta lesz ez.

— Szép, szép, de mért nem mindjárt?!

— Azért, — elégelttem meg a sok „mért nem mindjárt”-ot, — mert nálunk május elején ültetik a fenyőfát, most pedig júliusban vagyunk. Ez az egyik ok. A másik: ha én egy esztendőben két halastavat ásatnék, jégvermet építenék, ezt a dombot fenyőfával teleültetném, sőt nézzen odább, még ama szántóföldeket is tele akarom ültetni gyümölcsfával, de amott azt a kopasz oldalt is meggyfával, szóval: ha mindezt én mindjárt elvégezném, mit csinálnék a jövő esztendőben? Én, uram, sohasem vennék meg oly kertet, melynek fáit más ültette. Nekem lelkigyönyörűség a tervezgetés. Ha minden tavasszal fát ültethetek. Ha minden esztendőre van egy talpalatnyi hely a földemen, melyet szépitennem kell. Ebben a kertben, ezen a hegyoldalon temérdek a forrás: ezeket egy hét alatt mind köpübe foghatnám, egy-egy kedves csorgós kutat teremthetnék, de nekem úgy igazi gyönyörűség, ha minden esztendőre jut egy csorgós kut. Micsoda öröm az, ha nyáron Pestről lejönnek a gyermekeim, az

unokáim s ujjongva kiáltják: Nini, megint egy csorgós kut! Nini, ezek a fák tavaly még nem voltak! Én már ilyen vagyok, uram s ilyen is maradok.

Surányi vállat vont. Nyilvánvaló, hogy nem méltányolta az én lelki gyönyörűségemet.

Egyébként, ahol megfordult, mindent megakart venni. A szomszéd faluban a Baross forrást, Málnáson az egész fürdőt, de végül is semmit sem vett meg. Kisült, hogy voltaképpen engem akart megvenni. Málnásról hazajövet bökte ki, hogy szeretne fellépni valamelyik székely kerületben s hogy én neki nagy segítségére lehetnék.

Most már rajtam volt a sor. Nagy ártatlanul kérdeztem.

— Mért nem mindjárt tetszett ezt nekem mondani?

— Mért mindjárt?

— Azért, mert mindjárt megmondtam volna, hogy: életemben egyszer korteskedtem, akkor is egy ifjúkori barátom mellett s holtomig nem mosom le magamról a gyanút, hogy pénzért tettem ezt. Hátja az ur kortesse lennék!

Surányi még aznap, akarom mondani: mindjárt visszautazott Pestre.

(Kisbacon.)

Mese a szegény legényről, a kis fiúról, meg a cserebogárról.

Írta: SZONDY GYÖRGY.

II.

Ballagott a szegény legény a főváros felé. Éjszaka lett, mikor a határba ért. Sötétfekete ucca ásitott rá félelmesen. Alig tette be a lábát, két rabló zudult neki.

— Nincs nekem egyebem a rajtamvalónál, mondta a legény, bár inkább én is rabolni mennék.

— No, ha nincs, ne legyen ez sem! — felelték a rablók és elszedték rongyos festi gunyáját. Ottmaradt a legény minden ruha nélkül, csak a cserebogaras katulya fityegett a nyakában. Ugy ment be a városba nagy illetlenül. Jó szerencse, hogy éjszaka volt, senki sem látta. De reggel bezzeg előtögt a rendőr.

— Hát kend talán megbolondult, hogy így sétál gunya nélkül?

Mesélte a legény, mi történt vele.

— Lári fári, mars be a dutyiba!

Bedugták a mélységes tömlőc fenekére.

Mondja a legény:

— Egy nagy kincsem van ebben a katulyában. Hadd küldhessem el azt a tudósoknak.

Megengedték neki. Elküldték a cserebogarat egy rendőrrel a muzeumba.

Alig ment el a rendőr, már futtatták is vissza.

— Látni akarják a tudósok a legényt.

No, menten felruházták, felküldték a tudósok elébe.

— Honnan van ez a bogár, te legény? — kérdezte tőle egy őszszakállu tudós.

— Ez bizony az óperenciás tengeren is túlról!

— Hogy kerültél te oda?

Szóból szó, elsorjázta a legény az élete történetét. Csóválta a fejét az öreg tudós.

— Hát, azt mondja a végén, én nem segíthetek a bajodon, hanem tudod mit, maradj itt, felfogadunk szolgának, amért ezt a nevezetes bogarat hoztad. Mert tudd meg, ilyen nincs több az egész világon.

Nevetett magában a legény: ha tudná ez a tudós, mennyi volt ott, tul az Óperencián! Hangosan meg azt mondta:

— Nem bánom, itt maradok.

Ugy is lett. Őrizte a sok csudaállatot a muzeumban. Jól ment volna a sora, de ő egyre csak a kis házára, mátkájára gondolt.

— Hej, csak avval a főtiszttel találkozhatnék még egyszer! — jutott az eszébe gyakran. Hanem sohasem került a szeme elé.

Ott őrizte a holt állatokat, éppen az nap, mikor az ő cserebogarat is kitették az üvegszekrénybe, a másik terembe meg egy nagy, kitömtött oroszlánt hoztak.

Sötét este lett, mire az utolsó látogató betette az ajtót. Hazakészült a legény. Hát, látja ám, hogy hirtelen feltáru a sok üveges szekrény ajtaja. Sorban lépked ki belőlük a tömérdek állat. Megijedt a legény, behúzódott egyik szek-

rény mellé a sarokba, onnan leste kíváncsian, mi történik.

— Tisztelt polgártársak, — kiabált tele torokkal a gorilla — tessék csöndesen a halak szobájában gyülekezni! Onnan indul a menet!

— Miféle menet? — tündődött a legény. De nem volt sok ideje gondolkodni. Nagy sebbel-lobbal kiürült a terem, csak az elefánt maradt odabenn az ujonnan érkezett oroszlánal. A terem közepére álltak és halkán beszélgettek.

Nemsokára visszatért a gorilla. Meghajolt az oroszlán előtt.

— Felsőleges uram! Méltóztassék megengedni, hogy hódolatunkat bemutassuk.

— Megengedem, — bólintott kegyesen az oroszlán.

— Bimm, bamm! Bimm, bamm!

Mintha harangszó kondult volna. Csavarta a fejét a legény, ugyan hol harangoznak? Akkor látta, hogy a gorilla vállán ül egy szép fekete-fehér tollu madár. Annak a hangja olyan, mint a harangszó. No, ez bizonyára a harangozó-madár.

De már akkor jött a halak szobájából a hódoló felvonulás. Legelő a zenekar. Isten tudja, hogy hány száz, meg ezer mindenféle szöcske, sáska, tücsök húzta a nótát. Utánuk hosszú sor béka brummogott. Madarak énekeltek. Soha ilyen pompás hangversenyt nem hallott a legény. De még csak ezután bámult el! Világító szentjános bogarak lépegettek a zenekar mögött; olyan sok, hogy a nagy terem szinte szikrázott a rengeteg piros, zöld, kék fényességtől. Voltak közöttük akkorák is, mint egy dió.

— Én Uram, Istenem, de csodálatos teremtményeid is vannak! — fohászzkodott a sarokban a legény.

Pedig még mindig jöttek. Csillogó, ragyogó, tarka szárnyakon libegtek elő a pillangók. Aprók, nagyok. Némelyik madárnak is beillett volna. Mintha szikrázó drágakövek röpködnének a levegőben.

S aztán mindvalahány állatt lakott az üveges szekrényekben. Kígyók, békák, gyíkok. Számtalan madár. Tigris, foka, vadmacska, zebra, krokodil — szerit-számát sem tudta a legény, nemhogy mindeniknek a nevét.

A zenekar odakanyarodott az oroszlán elé. A többiek meg nagy kört formáltak körülötte. Felmásztak az ablakokra, a szekrények tetejére. Még a legény fejét, vállát is ellepték a madarak, pillangók. Pislantani sem mert nagy félelmében.

Akkor eléállott az elefánt és szép beszédben köszöntötte az oroszlánt. Beszélt a végtelen sivatagról, Ófelsége régi hazájáról, amit elhagyott, hogy ezentul itt élje napjait, hűséges népe körében. Az oroszlán könnyeket morzsolt szét a szemében és a feje fölött, egyik szekrény tetején egy közönséges házimacska hangosan zokogott.

— Óh, szép, boldog, szabad életünk! — nyögdecsele.

A beszéd végén az oroszlán megölelte az elefántot, megköszönte a fogadtatást s elrendelte a táncot.

— Polgártársak! — ordított a gorilla — a tánc a halak szobájában lesz! Fáradjunk oda! — És a vállán a harangozó madár újfent harangozott:

— Bimm-bam! Bimm-bamm!

Kiürült szemvillanás alatt a terem. Azt hitte a legény, egyedül maradt. Készült, hogy most elillan észrevétlen. Amint indulni akar, észreveszi, hogy az ő cserebogara ott beszélgett egy katicabogárral az ablakdeszkán.

— Ejnye, ugyan miről locsoghat ez? — gondolá a legény és hegyezte a fülét.

Hát, azt mondja a katicabogár:

— Látta, kedves polgártárs, hogy törölgette a szemét Ófelsége, mikor az elefánt a sivatagról beszélt? Mintha bizony ott lett volna valamikor!

— Hát nem? — csodálkozott a cserebogár.

— Nem bizony. Az állatkertben született, ott élt, ott pusztult el, onnan hozták ide.

— Hm, hm, — hümmögött a cserebogár, — ez nem igazság. Én bezzeg mennyi rettentő veszedelem, kaland, utazás után kerültem ide, mégsem ünnepeltek. Pedig egyetlen-egy vagyok az egész világ muzeumaiban!

— Hja, lelkem, ez már így van nálunk, állatoknál. Az oroszlán, ha állatkertben születik is, bizonyosan a muzeumba kerül. Közülünk, szegény apróságok közül meg mennyi millió pusztul el, míg egy valamelyikünknek itt adnak helyet.

— Bizony, így van, — bólogatott a cserebogár.

De csak nálunk, — folytatta a piroskabátos, — az embereknél nem. Látja, az az őz szakállu tudós is, aki kegyelmedről azt a sok cikket írta, azóta már mennyi ordót kapott! Az egész világ ismeri a nevét,

— Az enyémet is, — akarta mondani büszkén a cserebogár. De nem mondhatta.

— Bumm, csinn, drr! — a szél becsapta az ablakot, amit a legény nyitvafelejtett. Kitört az ablak, csörömpölt az üveg. Huss! — visszarebbent helyére valamennyi állat. Felriadt a legény, dörzsölte ugyancsak a szemét.

— Ej, be furcsa álmom volt, mintha nem is álom lett volna. Hanem a cserebogaram jól beszélt. Már a katicabogárnak nincs igaza: Bizony úgy van ez az emberek között is! Lám, én hoztam a cserebogarat, én szenvedtem a háboruban, életemmel mentettem meg a tiiszt életét, mégis, mire jutottam? Se házam, se földem, se anyám, se mátkám. Bezzeg, ha nagy főembernek születtem volna! . . . Hej, édes cserebogaram, bizony igazad van. Furcsa komédia ez az élet!

No, azért csak elvégezte másnap reggel is a dolgát. Hát ugy dél felé nagy sürgés-forgás, lólás-fulás támad a muzeumban.

— Mi az, mi baj van? — kérde a legény.

— Jaj, ne is kérdezd, jön a király, megnézi a világhírű cserebogarat.

— No, ha megnézi, meglátja. Engem is megnézhetne pedig. — így a legény, de hangosan persze nem szólt egy szót sem.

Megvonta magát a szolgálak között, mikor bevonult a nagy-diszes kíséret. Oda sem nézett a királyra, ahogy ellépkedett előtte. Csak arra riadt fel, mikor a hangját meghallotta. Beh ismerős ez a hang! Rápillantott, hát — uram, teremfőm, lehetséges ez?!

Nosza, széllökődösött maga elől mindenkit, ugrottak ám a rendőrök utána, de akkor már a király előtt állott s nagyot kiáltott:

— Mukk!

Megrémült mindenki, azt hitték bolond. Csak a király felséges arcán támadt szép mosolygás.

— Csakhogy meg találtalak, hűséges katonám! — mondá a legénynek, de még meg is ölelte, megveregette a vállát. A kebléről meg levett egy nagy gyémántos csillagot, odatűzte a legény egyszerű zubbonyára.

Mondjam-e, nem-e? Hát a király volt az a főtiszt, akit a legény meg mentett. Most már aztán nem kellett busulnia. Hatlovas hintón ment el a mátkájáért, a király is táncolt a lak-zijukon.

Minek örülsz legjobban hű katonám — kérdezte poharozás közben a boldog legénytől.

— Annak, felséges királyom, hogy nálunk

mégsem így van, mint az állatoknál — és elmesélte, mit álmódott a muzeumban.

Nagyott nevetett a király, de még csak jobban megszerette a legényt. Menten kinevezte miniszternek. Még most is élnek, ha meg nem haltak.

(Kraszna, 1924. jul. 28.)

Egy pohár tejecské.

Áldja meg az Isten,
Aki gondolt erre:
Szegény gyermekeket
Megítani szere
Meleg tejecskével.

Áldja meg az Isten,
Ki a szegényt szánja,
Kenyérkét, tejecskét
Tőle nem sajnálja —
Mindakét kezével!

Beszámoló a nyári vakációról.

— Második közlemény. —

A nyáron megint segitettem a tatának a borbély üzletben, de a vakáció jobban telt, mint tavaly.

Első kirándulásunk Pünkösdi ünnepén volt a Nagykő-havasra. Ez 300 méter magas hegy, de az ut tőlünk 20 kilométer. Éjjel három órakor indultunk és negyed 7 órakor már fönnt voltunk. Látuk utközben a Medve-szakadékot, mely olyan mély, hogy a ledobott tárgy csak 15 másodperc múlva ér le az aljba és dirb-darabokra török. Medve vadászatoknál ide kergetik a mackót, mert innen nem tud menekülni. Innen kapta nevét. Fönnt a hegyen (nem egész a csucson) van a menedékház. Innen félóránnyira a Csür-kő és nem messze a tető is, mely júniusban egész piros az alpesi rózsák-

tól, csak a szakadékokban van még hó. A fiuk csuszkáltak rajta és hólapdákat dobtak fel nekünk, mert mi nem mertünk lemenni. A csucs három kőből áll csupán a Kravirozott kő tetején. Ez mintegy 40 méter magas sima sziklafal és természetes karcolások vannak rajta. (Innen le lehet látni Hosszufalu végére és a Garcsim, Mozsárpaták, Kőbáb, mind látszanak.

Két hét múlva a második kirándulásunkat lettük a Kőbáb-hoz. Fenyő-erdő közepén van egy 30 méter magas szikla oszlop, melyen szintén fenyők vannak. Nagyon érdekes és szép, de az ut igen meredeken vezet föl. (Csak négykézláb lehet följutni rá.)

Később voltunk többször a Hétfor-

rás vizénél is fürdeni, mely mint a neve is mutatja, két közeli forrásból ered. Egész Pünköszt ez látja el vízzel.

Augusztus végén Szász-Mogyoróson voltam, az alma szüreten, öt napig. Ez aztán a kellemes multság! Annyi almát lehet enni, amennyi csak kell. Egy nap

42 zsák almát szedtünk tizenketten. Kint az almafák alatt ebédeltünk jó szalonnás bab levest. Soha olyan jól nem esett az ebéd, mint itt. Ezzel vége is volt a vakációnak. Most megint itthon vagyok és itt leszek az egész télen.

(Pütkös, Brassó megye)

FÖRSTER KATÓKA.

Öcsike sárkányt ereszt.

— Nadselü! Nadselü! — kiálltolt lelkesen Öcsike, amikor Andris, aki legújában piktor-nak készül, pompás arcot rajzolt, aztán hirtelen ötlettel a papirosból kecskeszakállat vágott neki.

— No, csakhogy végre nekem is van egy nadselü gondolatom, — örvendezett Andris.

— Ohó, — mondta Öcsike, — van nekem egy nadselübb gondolatom.

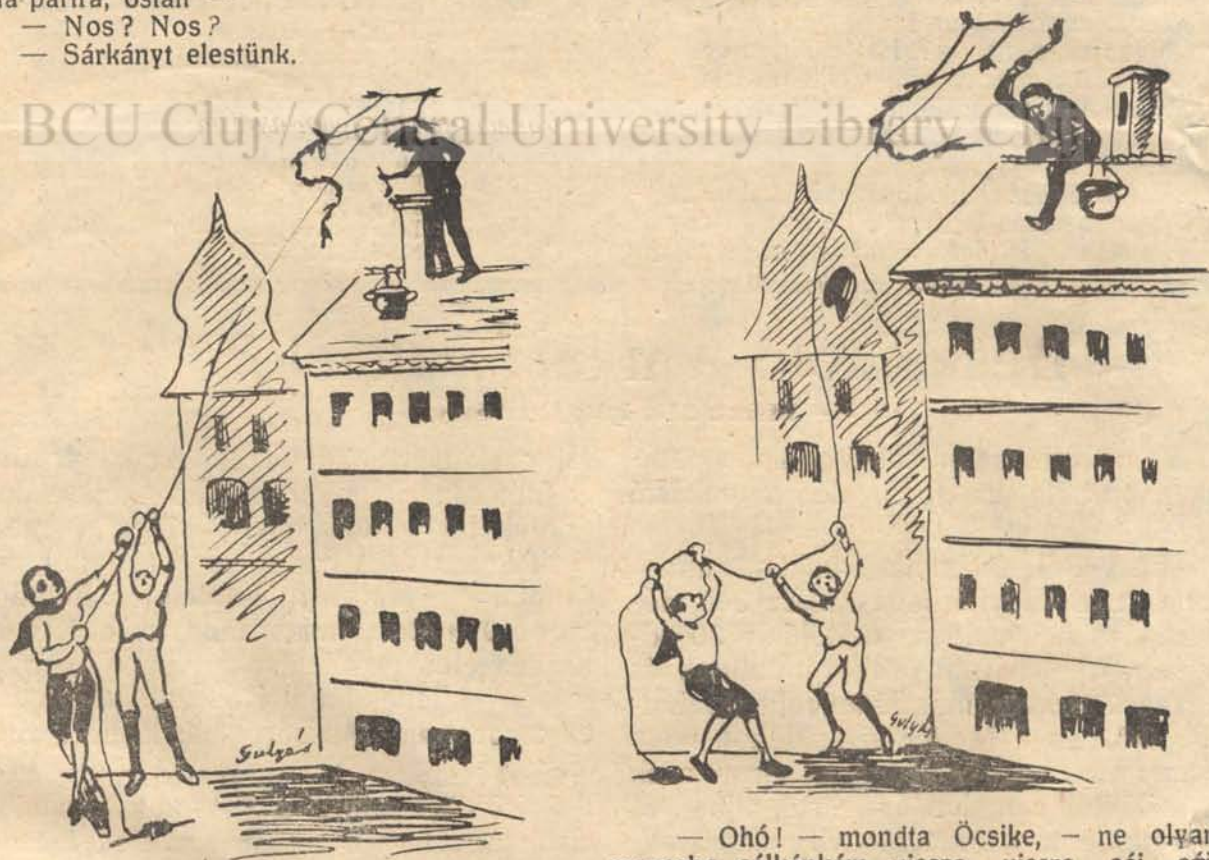
Ki vele! — biztatta Andris.

— Spálgát kötünk a sájába, kimegyünk a Duna partra, ostán —

— Nos? Nos?

— Sárkányt elestünk.

Elessük a sálkánt ahosz a bácsihoz! Egy-kettő, utnak eresztették a sárkányt, az meg szállt, szállt fölfelé, mint a pacsirta. Igen, igen, szállt, szállt a sárkány, föllebb, föllebb, az ég felé s egyszerre a kéménnyel egy magasságba ért és libegett, lebegett a kéményfestő bácsi feje fölött. Bezzeg, hogy a kéményfestő bácsi nem vette észre a sárkányt, mert hiszen a sárkány nem pacsirta, amely, amint tudjátok ég felé szálltában meg-megállapodik, lebeg a levegőégben s vidám nótával dicséri az Istent.

Egy-kettő, kész volt a sárkány, még egyszer egy-kettő, kimentek a Duna-partra. Amint mennek, mendegélnék, Öcsike egyszerre csak megáll, felmutat egy ház tetejére.

— Nézzs oda! Látod azt a bácsit? Festi a kéményt. Jaj de bolond az a bácsi! Tudod mit? Van nekem egy nadselü gondolatom.

— Ohó! — mondta Öcsike, — ne olyan magasba, sálkánkám, vissza, vissza, sáj, sáj, lefelé, annak a bácsinak a feje fölé. Ugy, ugy, ugy. No most, — biztatta Öcsike Andrist — azal egyet rándítottak a spárgán, kéményfestő bácsi sapkájába ütődött a sárkány — mit tehe tett a sapka? leröpült a kéményfestő bácsi fejéről és szállt, szállt, szállt lefelé, éppen az Öcsike lába elé.

— No ez nadselüen sikerült! — kiáltott kiadalmasan Öcsike.

Hanem mi történt a sárkánnyal? Mért nem akar az is leszállani, holott Öcsike meg Andris kettesben huzzák lefelé? Azzal bizony az történt, hogy a kéményfestő bácsi szörnyű haraggal ragadta meg, aztán mit gondolt mit nem, koromfekete bajuszt pacsmagolt a sárkány ajakára, szakállat az állára, vastag szemöldököt s még nagy ókulárét is a szemére. Mikor aztán befejezte művészi alkotását, kárörvendően pislantott le az erőlködő gyerekekre:

— No, ebadta rossz kölykek, nesztek, vihetitek a sárkányt!

Tökmag Király harmónikázik az új iskolai esztendőről.

Csingili, csing-csing, szól a csengő,
Fiúk, lányok siessetek!
Halljátok, milyen szépen cseng ő?
Viduljon fel a szívetek.
Tudod, mit mond a csengő hangja?
Légy oly szorgalmas, mint a hangya.
Ugy szalad, hogy majd elrepül
S terhet visz erején túl.

Okulhattok az én példámon,
Mert biz' én rest diák valék,
Vakációm volt télen-nyáron,
A játékért majd meghalék.
Királyfi vagyok, mért tanuljak?
Könyveket ugyan minek bujjak?
Könnyelmün így gondolkodám,
Hej, meg is bántam, kis komám!

Korona került üres fejre,
Orrnál fogva vezettem,
Akármit mondtak, hagytam helybe,
Semmihez sem értettem én.
Azaz, hogy egyhez jól értettem,
Azt hittem, minden van érettem,
Nyögött a nép teher alatt,
Ugy nyögött, hogy majd megszakadt.

Mi lett a vége, jól tudjátok:
A nép kezdetben jajgatott,
Záporként hullt reám az átok,
S egyszerre csak fellázadt.
Országomból kitessékeltek,
Szinte, de szinte felpékeltek,
S lettem világnak vándora,
Mig fel nem vett a Cimbora.

Szerencsém, hogy magammal hoztam,
Az én kedves harmónikám,
A világot végig daloztam,
S mind'ütt tetszett a muzsikám.
Tetszett, de nem volt megállásom,
S még ma is tart a kóborlásom,
Ha be nem fogad nagyapó,
Áldja meg a Mindenható!

Az ám, de oly hirtelen, váratlan eresztette utjára a sárkányt, hogy Öcsike meg Andris hanyatt vágódva kerültek el a földön. A sárkány pedig szállt, szállt lefelé, haj de oly rettentő zord volt az arca, hogy Öcsikének is, Andrisnak is elállt a lélekezete. De Öcsike hamarosan magához tért.

— Nadselü! Nadselü! ujjongott. — Ezsám a sálkán! Ilyent pingálj, Andris, ha tuds!

(Kisbáron.)

Elek nagyapó.

Gazdagság, szépség mind mulandó,
Fitogtatni ezt nem érdemes.
Csak a jóság a maradandó,
Örök az, vége sohase lesz.

*Ha már király is jut ily végre,
Hová jutsz te, — ha lusta vagy?
A munkától, hogyha állsz félre,
Bizony vágódot te hanyatt,
Ugy elvágódot, fel sem állasz,
Hiába kunyorálsz, a válasz
Mindig egy lesz, nem lesz egyéb:
Ki nem dolgozik, ne egyék!*

*Tudom, tudom, ma többet várnak
Tőled, mint vártak egykoron,
Világszerte más idők járnak,
Szébb volt az én gyermekkorom.*

*Szülők akkor jobb módban éltek,
A holnaptól akkor nem féltek,
Nehéz az élet, oly nehéz!
Sokszor lerogysz, míg célhoz érsz.*

*Lerogysz, lerogysz, de fölkelész újra,
Nem kell más: erős akarat.
Am aki gyáván félre bujva
Tétlenkedik, az lent marad.
Ne szégyeld, munkád bármi legyen,
Utcát söpörsz? Ne hidd, hogy szégyen,
A fő, hogy végezd emberül,
Az ég fölötted felderül.*

A szatmári Benedek ünnepség elé.

A szatmári Cimbora-olvasókra örömteljes hét virrad fel. Ezen a héten érkezik Benedek Elek nagyapó Szatmárra, hogy szemtől-szembe megismerje szatmári unokáit, azokat az olvasókat, akik elsőnek sorakoztak a Cimbora zászlaja alá. Ezt az ünnepet meleg és bensőséges ünnepé akarjuk avatni, mert ez az ünnep Szatmáron nemcsak a Cimbora ünnepe, hanem azoknak a szülőknek és nagyszülőknek is, akik valamennyien a Benedek Elek meséin, tanulságos elbeszélésein és szeretetre nevelő oktatásain épültek valamikor. Szatmár egész társadalma örömmel és szeretettel várja Elek nagyapót, amelynek iszteleterére a szatmári magyar ujságírók irodalmi estét rendeznek október hó 18-án és egyik legkedvesebb mesejátékát adják elő a városi színházban október hó 19-én.

Mi, a Cimbora kiadóhivatala, azt akarjuk, hogy ne csak a szatmári olvasók, de a környékeliek is élvezhessék a Többsincskirályfi előadását, élvezhessék Benedek Elek nagyapót a maga közvetlen személyében, ezért felhívunk mindenkit, aki itt ezen a környéken él és lakik, és eddig is hűséges olvasója volt a Cimborának, jöjjön be a szatmári előadásra, hallgassa meg a mesejátékot, gyönyörködjék a szindarab ragyogó pompájában és Elek nagyapó simogató, meleg, mesélő hangjában.

Ennek a kis kirándulásnak semmi akadályja sincsen, mert hiszen a nagykirályi, érmihályfalvai, aranyosmedgyesi,

szinerváraljai nagybányai, felsőbányai, bikszádi, sőt még a dési olvasóink is egy nap alatt megtehetik az utat, reggel vonatra ülnek, délután végignézik a Többsincs királyfi előadását és este már ismét hazautazhatnak.

Várunk mindannyiatokat!

Az Erdélyi és Bánáti Népkisebbségi Ujságírók Szervezetének szatmári csoportja az ünnepség alkalmából az alábbi falragaszt adta ki, amelyet mi szószerint a következőkben közlünk:

Az Erdélyi és Bánáti Kisebbségi Ujságírók Szervezetének szatmári csoportja 1924. október hó 18-án irodalmi estét 1924. október hó 19-én gyermekelőadást rendez a városi színházban Benedek Elek a csoport díszelnöke tiszteletére és felléptével.

Október 18-án este 8 órai kezdettel a városi színházban tartandó irodalmi est műsora a következő:

1. Üdvözlő beszédet mond a Kölcsey Kör nevében: Sárközy Lajos.
2. a) Reinitz Béla—Ady: Nézz, drágám kincseimre.
b) ifj. Lányi Ernő—Ady: Jöttem a Ganges partjairól.
c) ifj. Lányi Ernő—Lányi Sarolta: Vérző mosoly.
d) Lányi Viktor—Zágon István: A malom. Énekli: L. Erdélyi Magda. Zongorán kíséri: ifj. Lányi Ernő.
3. Beethoven: Zongorakvartett. Előadják: dr. Gál Gyuláné, Hoffmann Ferencz, Wertheimer Jenő és dr. Fischer Miklós.

Szünet.

4. Fejér Klára. Meseszerű székely történet. Elmondja: Benedek Elek.

5. Bendiner Nándor: a) Nocturne. b) Nymphák és satyrok. c) Cigánytánc d) Scherzo (Bachanalia). Zongorán előadja a szerző.

7. Szabad-e az újságírónak igazat írni?
Előadja: Dénes Sándor.

Október 19-én délután 3 és fél órai kezdettel a városi színházban színpadra kerül:

Többsincs királyfi

Mesejáték 3 felvonásban. Irta: Benedek Elek. A dalokat megzenésítette: dr. Havas Miklós. Rendező: Szabadkay József.

Személyek: Mirkó, napkeleti király—Kreutzer Arthur. Többsincs királyfi, a fia—Krémer Mancsi. Habakuk, Mirkó udvarmestere Krémer Lajos. Bakarasznyi, Többsincs szolgája—Deák Kálmán. Ráki, a felesége—Moldován Eta. Világszép Miklós, Mirkó juhásza—Szücs Kálmán. Absolon, napnyugati király—Szabadkay József. Világszép Gyöngyvirág—Berey Böske. Hájháj, a fekete király—Grosz Sándor. Szélike, a leánya—Havas Zsazsa. Drumó—Havas Zoltán. Villámgyors—Schwartz László. Első udvarbeli—Báthy Sándor. Népvész—Szegedy István. Őr—Dsidá Jenő. Csumi cigány—Szalpéter Albert. Inas—Báthy Sándor. Inasok, nép, udvarbeliek.

Történik: az I. felvonás Mirkó napkeleti király udvarában, a II. felvonás Absolon napnyugati király udvarában, a III. felvonás a pokolban és Mirkó király udvarában.

A Többsincs királyfi előadása előtt Benedek Elek nagyapó mesél a gyermekeknek.

Helyárak: Alsó és emeleti középpáholy 255 leu, emeleti oldalpáholy 205 leu, támlás-szék 62 leu, körszék 50 leu, zártszék 40 leu, középkarzat 26 leu, oldalkarzat 21 leu, karzati álló 13 leu.

Jegyek ugy az irodalmi estélyre, mint a gyermekelőadásra Huszár Aladár könyvkereskedésében kaphatók.

Őszi május.

Irta: Virsik Mária.

Busan hervadoz már a táj,
Egyre sárgul, gyérül a lomb,
A földre az ős kődje száll,
S felhő-fátylas a napkorong,
A hegy zöld díszét elvesztve
Busan a völgy fölé hajol,
— De én nem látom mindezt, mert
A szívemben május dalol!

Halk zizegéssel hullanak
A fonyadt, sárga levelek,
S én — mint aranypillék után —
Kinyujtom értük kezemet.
A napsugár bucsucsókjá
Bágyadtan éri homlokot,
— S én mégis, mégis vig vagyok,
A bánat-hárfát eldobom.

Hüvösek már az éjszakák,
Ábrándozásra hidegek,
Valami édes, forró láng
Heviti szívem-lelkemet.
S ki eddig nem ismertem mást,
Mint bánatot és könyeket,
Lantom hurjain vidáman
Öröm-dalokat pengetek.

— Mert, mit a szép, rózsás május
Tőlem mindig megtagadott,
A mélabus ős sok színes,
Szép álmot megvalósított.
Az édes, illatos tavasz
Lelkemben csak most ébredsz,
S életörömről szeretetről
Májusi himnusz zengedez...

(Malacka, 1924. szeptember hó.)

Egetvivő György diák.

Regény a tizenhetedik századból.

— Irta: LIGETI ERNŐ. —

Nagyon szép az, felséges uram, nincs párja. Hallgasson csak meg:

— Uccu bizony megérett a meggy? — és fujta a dalt Farnos teljes torka szakadtából.

Nagy megrökönyödés. Ilyen még nem történt, amióta a spanyol etikettet kitalálták. Minden szem mentegetődzve nézett a császárra, de a császár egy mozdulatával szilenciumot parancsolt. Majd még egyszer elfújta a gyönyörű magyar dalt és nyakában a nagy ordó is utánatáncolt a ritmusnak.

— Na, ezt a dalt megtanulom. Kancellár, első dolga legyen, parancsolja meg az udvari karmesternek, hogy a dalt kottázza le és alkalmazza spinétre. — De most, Farnos, mitévők legyünk veled? Nem engedhetem meg, hogy így, vadgalamb módra lézengj a birodalmamban, bolond elveiddel rontsd a keresztény erkölcsöt

és rossz példa gyanánt szolgálj az ifjuságnak. Van vagyoned.

— Nekem, — szólott Farnos György — és kifordította a zsebeit — egy árva fillérem sincs.

— Mert eldorbézoltad, pernehajder...

— Hát bizony nincs maradása a pénznek a zsebemben. De most a komolyodás útjára tértem. Ha megengedi, felséges császárom...

Farnos erre kigombolta a zekéjét és kihuzott még egy instanciát...

— Hát ez meg mi megint, Farnos?

— Ez egy másik kérvény, illustrissime, abban az esetben, ha első kérvényünket vissza méltóztatik utasítani. De mert kegyesnek tetszik lenni hozzám, hát egymás után benyujtom mind a kettőt.

A császárt borzasztóan érdekelte a kér-

vény. Más kérvényeket csak át szokott venni a császár, alig kukkint belé, majd a kancellár referál s akkor teszi utána a névalírást. De most felállott a trónszékről, elővette lornyettjét és a világosság felé állva olvasni kezdte:

... És és kérem felséges uramat hogy kegyeskedjék figyelembe venni nyomorúságos életemet. Csecsemő koromban árván elmaradozva, szánakozó emberek tápláltak és neveltek; tatárok és labancok, a sors mostoha játéka két anyyira nyomott alá, sok kárain valának, tűzvész pusztította el lakóhelyemet és fázó testemet nem vala mivel bétakarnom. Messzeiöldről gyalog jövén el, alázattal esedezem, hogy megadni méltóztassék, hogy mind latin és mind magyar verseket írhassek, készíthessek, azokból jelenetekre és párbeszédre osztott vig és szomorú színjátékokat rendezhessek, városokban és falvakban, országgyűlések, vásárok és más gyülekezések alkalmával.

— Mi ez? — csóválta a fejét a felséges úr.

— A foglalkozás...

— Na. És ígéretet teszel, hogyha jövedelmed lészen, megfizeted adóságaidat?

— Farnos Györgynek hívják. Itt a kezem, nem disznóláb.

Talán az udvari és állami hivatal titkos rekeszeiből napfényre fog kerülni az a másik eset is, amely ismételen példátlan a császári audienciák történetében. Lipót császár előrehajolt, elfogadta a feléje tartott napbarnította kezét az udvari urak nagy megrökönyödésére. Nyomban belemártotta egy angyalokkal diszített aranyos kalamárisba a fehér struccoll penaszárat s habozás nélkül ráírta a kérvényre:

— Fiat! (Legyen!) Leopoldinus.

Ez volt az a titok, amelyet Farnos a főudvari ember fülébe sugott.

9.

Boldogan sietett ki Farnos a palotából. Ott egy pillanatra megpillantotta az ólálkodó felsőbányaiakat, de vissza se nézett. Oda küldött egy szolgát és üzentek nekik:

— A kéréseteket teljesítette a császár. Én nem megyek vissza. Éljetek boldogul!

Bármennyire örülniök kellett volna a felsőbányaiaknak, nem tudták megállani, hogy ne tegyenek csipős megjegyzéseket Farnosra.

— Eladott bennünket. Látjátok, haza sem mer jönni. Eladta magát is a császárnak!

— Ez elintézés? Lettem volna csak én, a főbíró helyettese ott, majd meg látszott volna, hogy ki viszi a szót. Én a város minden kiváltságát visszaszereztem volna s nem elégedtem volna meg félmunkával.

A felsőbányaiak még megvárták, amíg az okmány is elkészült, kívánságaik teljesítéséről. Persze, ez az okmány, mire kikerült a kancelláriák és más hivatalok szitájából, olyan rabu-

lisztikába öltözve adta meg a kívánságokat, hogy azok csak halvány másolatai voltak a kérvényben foglaltaknak. Hitbéli ügyben egy lépés engedmény sem történt. Engedmények, csak az adómentesség körül mutatkozott. Egyik-másik református embernek amnesztiát adott és megkegyelmezés történt Tarbélyosi László, Spanyolhonba hurcolt lelkésznek is. De ez egy-kettőre elintézni nem lehetett! Hónapok telnek bele, amíg a rab prédikátor visszakerül. Ellenben a Farnos engedélye, amelyen már ott volt Lipót teljes mértékben j. váhagyott szignaturája, zsebében volt az új szindirektornak. Nem sokat teketóriáztak, hogy kiadják a koncessziót, csak az egyiknek ütött a hivatalban szegyet a fejébe; »Színjátszás minden nyelven«... Mi történik akkor, ha Farnosnak magyarul jut eszébe játszani?

— Magyarul? Nem evett meszett. Hát ki beszél Erdélyben magyarul? Nem akadna publikuma.

Erre megnyugodtak és kiadták minden a császári oklevelet.

Farnos pedig beült a bécsi teatrumokba. Végig gondolta az audencia eseményeit.

— Bolondok, mit értetek ti ehhez? Azt hiszitek, hogy én vagyok bolond? Hát tudjátok-e hogy mit akarok én? Fern akarom tartani a magyarságot! Elvehetitek az iskolát, a templomot, de én a színjátszással megmentem a magyarságot. Faluról falura járok és tartom az emberekben a szívet. Kivezetem őket babonáikból. Életkedvhez, tapasztalatokhoz segítem őket. Megtanulják szeretni a népet, hinni abban, ami ismeretlen nekik, a művészetben. S ki fog képződni egy új magyarság a régi romjain.

A kicsapott diák, az örökös üldözött, a meg nem értett költőnek itt kezdődik el az új élete. Nézzétek ezt a csapzott arcú sápadt ifjút a hangos teatrumban! Hogy szívja magába a szavakat, hogy ügyel minden elejtett betűre! Meg tudjátok érteni, hogy mi az, ami szándékosan és akaratlanul erre a pályára sodorja őt? Feltudjátok-e fogni szándékaink nemzetmentő jelentőségét? Tullátok-e rajta, kalandos és sokszor a rendestől elütő szokásain, vagy csak ti is azt látjátok benne, amit a karlársak, ami salak, szeszély, állhatatlanság? Figyeljete rá! Ez az első színházigazgató Erdélyben és Magyarországon, a ki magyar szón fog játszani. Félig-meddig még diák, mit sem változik, mintha csak tegnap találkoztunk volna vele a Kolozsvári diák korcsmában. Ugyanaz a szikra gyulad ki a szemében, mint akkor.

Feltudjátok-e fogni, hogy milyen óriási jelentőségű a szándéka?

Szerencsére, az udvarban nem tudták fel-fogni, amikor neki a koncessziót kiadták. De, szerencsétlenségre, Erdélyben sem tudták megérteni, hogy mit akar.

Talán ő maga is csak félig-meddig érzi át, hogy mit akar. Jelentőségét csak a rákövetkező századok igazolják. (Folytatása következik.)

Beszélgessünk, cimborák.

Három fiammal nyaralok én most itt egy szép fekvésű csinos kisvárosban. Itt akadt kezembe a Cimborá 28 ik száma. Fiacskáim még kicsinyek ahhoz, hogy ha tettek is történetesen valami jót valakivel, azt le is tudnák írni, azért tessék megengedni, hogy beállva a cimborák sorába, én beszéljek el egy esetet a gyermekkoromból, hátha érdekli az öreg cimborá beszédje a fiatalabbakat is.

Harmadik gimnázista koromban olyan kemény tél volt a Szilágyságban, amilyenre azóta sem emlékezem többre. Tédig érő hóban jártunk a néptelenebb helyeken, úgy értünk az iskolába.

Annak a kemény télnek egy sötét, fagyos estélyén egy sötétségbe borult, kihalt utcában a magas hóba süppedve egy ember feküdt hosszan elnyulva és keservesen nyögött. Én minden oldalról megkerülgettem a fekvő alakot és föléje hajolva hamarosan megállapítottam, hogy ez a szomorú helyzetbe került atyámfia erősen a fenekére talált nézni a boros üvegnek, azért heppt a hóba. Gondoltam, hogy nem sok százalomra számíthat még ha lármát csapnék is, senki nem segítene rajta, mert hiszen részeg az istenadta. Már pedig ha itt marad, pár óra alatt a halálmemek egyik legborzalmasabbja vár rá: — a megfagyás! Uram Isten, mit csináljak, hogy segítsek rajta?

Mentő gondolatom támadt. Hiszen van nekem egy kedves leánypajtásom, aki ha valami tennivaló van, úgy megállja a helyét, mint egy fiú. Bezörögtem hozzájuk.

Gyere csak ki egy kicsit az utcára — szóltam be a konyhaajtón, mikor láttam, hogy ő jött ajtót nyitni.

— Vigyen el az ördög! — volt a szives válasz — talán megakarsz veretni? Tudhatod, hogy este nem szabad egyedül kimennem!

Elmondtam, hogy miről van szó. Erre ő engedelem nélkül gyertyát, gyufát keresett elő, nagykendőt kanarított a nyakába s egy szempillantás alatt ott voltunk a nélkülünk megfagyásra kárhozott szerencsétlennél.

Addig cibáltuk a jámbort, míg kinyögte, hogy hívják, hol lakik. Azután talpra állítottuk s én jobbfelől, leánypajtásom balfelől karonfogtuk és nagy keservesen hazaszállítottuk.

Otthon azt sem tudta a felesége, hogy mivel kedveskedjék nekünk, bátor életmentőknek, akik ilyen szerencsésen haza szállítottuk aggódva várt párját Most is nevetek rajta, ha eszembe jut: egy-egy pohár édes pálinkát töltött számunkra nagy hálálkodások között... Leánypajtásom orriintorgatva fordult el a jutalomtól, de én bizony felhajtottam a magam porcióját.

Hej, micsoda lakodalom várt bennünket otthon! Leánypajtásomat seprűnyéllel várták s mire sikerült meggyőzőm a mamáját, hogy milyen derék dologban fáradtunk, akkorára már alaposan érezte a hátam, hogy a seprűnyél nem cimbalom verő. Még egy hét mulva is tapogattam a helyét. Óh jaj!

Leírva ezt a kis történetet, kívánom, hogy az Isten sokáig éltesse Nagypót! A Cimborát pedig már meg is rendeltem a fiannak, mert a legnagyobbik már tud olvasni s elmondja az apróknak, hogy mi is van benne?

(Szilágysomlyó.)

Edzett papa.

A tigris és a nyul.

— Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ. —

Élt egyszer egy erdőben egy tigris. Ettől a tigristől a többi állatoknak nem volt nyugalma. Akár volt éhes, akár nem, ami állatot előtalált, azt mind megölte. A szegény állatok nem tudták, mit csináljanak. Gyűlést hittak, hogy tanácskozzanak az ő szomorú állapotukról. Össze is gyűltek mind, beszéltek erre, beszéltek arra, hogy mit tegyenek azzal a kegyetlen tigrissel, végre aztán a sakál azt javasolta:

— Határozzuk el, hogy mindennap sorsot húzunk s akit a sors talál, az menjen el a tigrishez s azt egye meg. Mindennap kap egy állatot s ezzel megelégedhetik.

Valamennyien helyeselték ezt, de kérdés, hogy vajjon elfogadja-e a tigris? Írtak egy szép instanciát, azt elvitték a tigrishez. Nagy alázatosan előadták, hogy miben járnak. Felolvasták az instanciát. Az volt pedig az instanciában,

hogy nem is kell fáradnia érette, minden délben pontosan ott lesz az az állat, akit a sors jelöl.

— Ohó, nem addig a! — mondotta a tigris. — Hát mit csináljak én a fogaimmal meg a körmeimmel, ha kedvem szerint nem ölhetek, nem marcangolhatok, amikor nekem tetszik? Isten is azt parancsolta, hogy az ember is maga szerezzék meg a kenyerét.

De az állatok addig könyörögtek, hogy végre is engedett a tigris. Szavát adta, hogy többet a barlangjából nem jön ki, élhetnek tőle békében, csak mindennap délben egy állat ott legyen az ő barlangjában. Hát, csakugyan úgy is lett. Mindennap délben az az állat, amelyiket a sorshuzás talált, megjelent pontosan s azt a tigris meg is ette alaposan. Egyszer aztán a nyulra került a sor. Hanem a nyul elkezdett gondolkozni magában:

— Mégis csak szebb az élet a halálnál: nem megyek én a tigris barlangjába! Hiába beszéltek neki a többiek, hiába mondták neki, hogy így, meg úgy, mit határozott a gyülés, a nyul nem akart kötélnek állani. Elkövetkezett a dél, a nyul csak nem indult. Eltelt egy óra, el kettő, el három óra, akkor aztán egyszerre elindult.

— Na, most megyek, — mondotta a többieknek.

Hiszen éppen jókor érkezett! A tigris már kijött a barlangjából. Szörnyű nagy haragjában bögött, ordított, hányta, kaparta, turta a földet s amikor meglátta a nyulat, még szörnyűbb haragra gerjedett:

— Mit, hát erre a nyomoru, kicsi nyulra várattak engem?

A nyul nagy félnéken, alázatosan meglapult s úgy mondotta:

— Bocsáss meg nekem, óh, tigris, én nem vagyok hibás. Nem én rajtam volt a sor, hanem a testvéreimen. Látod, én sovány vagyok, nyomoru vagyok, hanem a testvérem az vastag kövér, zsiros El is indult a barlangodba, hanem utközben, mi történt? Az történt, hogy a körme közé került egy másik tigrisnek és se szó, se beszéd, elszaladt vele. Ott voltam én is, mondtam is neki: »Megállj, tigris, ez az állat nem a te állatod, ez egy másik tigrisé. Majd meglakolsz te ezért!« Ám a tigris nagy hetykén ezt válaszolta: »Eredj csak hát a tigrisedhez s mondd meg neki, ha van rá mersze jöjjön el az én barlangomba s majd meglátjuk, hogy melyik erősebb kettőnk közül.« Hát én, óh, hatalmas tigris, csak azért jöttem hozzád, hogy ezt az üzenetet tenéked megmondjam. Gyere és öld meg a cudart.

Haj, még csak most gerjedt igazi haragra a tigris, amikor ezt az üzenetet hallotta!

— Előre! Vezess! — kiáltotta a nyulnak.

A nyul elindult; a tigris utána. Mentek, mendegéltek a rengeteg sűrű erdőn át, de amint törtettek előre, a nyul mindegyre-mindegyre visszahökkenett. Meg-megállott, körülnézett, szimatolt s úgy tett, mint aki fél erősen.

— Hát te mit félsz? — ordított rá a tigris.

— Oh, hogyne félnék, — mondotta a nyul, mikor itt van mindjárt a másik tigrisnek a barlangja!

— Hol van? Hol van? — kiáltott a tigris s vérben forgott a szeme. Nézett körül, jobbra-balra, mindenfelé.

— Itt van, itt, szepegett a nyul.

— Nem látok én itt semmiféle barlangot.

— Pedig itt van, — felelte a nyul.

Mondotta a tigris:

— Gyere ide s mutasd nekem!

— Jól van: megmutatom — mondotta a nyul — hogyha hátadra veszel.

A tigris a ravasz nyulat szépen hátára

vette s úgy vitte tovább. Egyszerre csak egy rengeteg mély hasadékna a szélére értek.

— Itt van a barlang, — mondotta a nyul nézz csak be: ott van a rabló. Nem látod?

Lent, a sziklának az aljában volt egy tó, amint lepillantott a tigris, egyszeribe meglátta magát benne s látta a nyulnak is a képét. Azt hitte, hogy az a másik tigris s az a nyul: a kövér nyul, amelyikről emez beszélt. Egyszeribe ledobta magáról a nyulat s abban a pillanatban leugrott a mélységbe.

Hiszen, ha leugrott, jó helyen volt.

Szörnyű halálnak halálával halt meg

(Kisbaczon.)

Fejtörő kicsinyeknek és nagyoknak.

— Közli: K. BENDRE RÓZA. —

Nem új gondolat az, amit itt leközlök, de mégis kemény dió, mert némi nyelvtani ismeretet kíván. Olyan szavak összeválogatását ajánlom ugyanis, amelynek visszafele olvasva is van értelmük, de nem ugyanazt jelentik, amit előlről olvasva, hanem mást.

Ilyen kétféle szavunk legtöbb egytagu, de van sok kettő, sőt háromtagu is. Bevezetésnek leközlök itt néhányat és kíváncsian várom, hogy az én kedves cimboráim közül ki fogja a legtöbb ilyen szót összehozni. Aki talán fitymálva könnyűnek találva ezt a fejtörőt, az próbáljon összehozni vagy husz ilyen szót, tudom, megizzad bele. Persze: kár-rák, kép-pék „nem gílt“, mert már nagyon elcsépeltek. Frisset tessék keresni!

Itt a bevezetés:

1. Por = rop (táncol)
2. Csak = kacs. (szőlőkacs)
3. Még = gém.
4. Mozi = izom.
5. Pala = alap.
6. Ezek = keze.
7. Akkor = rokka.
8. Mára = arám. (menyasszonyom)
9. Ettől = lőtte.
10. Eső = őse.

Tessék folytatni!

(Nagyvárad, 1924.)

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Sakkrejtvény.

— Beküldte: Stuhlik Emil. —

A	nak	ás	—
be	ga	ki	ver
más	met	sik	ma
e	le	—	—

Pontrejtvény.

— Beküldte: Székely Erzsébel. —

- ..... Egy nép neve.
- .. Kötőszó.
- ..... Élelem.
- ..... Emberek lakják.
- ..... Gabona.
- ..... Város neve.
- .. Télen van.
- ..... Folyó neve.
- ..... Fiunév.
- .. Háziállat.
- ..... Szereti a mókus.
- .. Egy butor.
- ..... Vizesés neve.

E szavak kezdőbetűi egy nagy magyar író nevét adják.

Számtani feladvány.

— Beküldte: Kertész Endre. —

Egy csiga egy husz láb magas rudon mászik fölfelé. Napközben 5 lábnyira jut fel, de éjjel újra visszacsuszik 4 lábnyit. Mennyi idő alatt ér ez a csiga a rud tetejére?

Verses Rejtvény.

— Beküldte: Lövy Bözsi. —

Három betű az én nevem,
A sekély vizet kedvelem,
A járásom nagyon furcsa,
Ezt a legtöbb gyermek tudja,
Ha visszafelé olvastok,
Akkor bizony rosszat mondok.

Pótlórejtvény.

— Beküldte: Bischof Géza. —

- orok   — aros
- rkán   — rás
- éz   — amu
- ad   — tok
- rany   — uk

A kezdőbetűk egy nagy magyar költő nevét adják.

Versesrejtvény.

— Beküldte: Munk Olga. —

*Első tagomat akkor megérzed,
Ha betegség látogat meg téged.
A második, ha valaki meghal,
Ezt ültetik s rakva van az asztal.
A harmadik, a másodikkal véve,
Van testünknek erősítésére.
A három tag azt a hangszert adja,
Mély néha füledet bántogatja*

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Kertész József, Odorheiu. Előfizetési hátraléka július 1-től október 1-ig 65 lei.

Muntyán Micike, Cluj. A »Vasárnapi Ujság«-hoz irt kérésedet teljesítjük.

Özv. Farkas Józsefné, Kolozsvár. A hiányzó számokat mindenkor készséggel megküldjük.

A háziasszony kedvenc szappanja

a kiadóságában és tisztítókétségében páratlan

Szarvas védjegyű Schicht szappan

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél s így a rejtvénymegfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bafanii Mici) u. p. Nagybaczon, (Bafanii Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levéllírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Taufer Évike Kolozsvár. A nagybácsid jóságát juttatott a Címborához, mert özvegy édesanyádnak nem volna módja rá, hogy előfizessen. Sok mindenről le kell mondanotok édesapátok halála óta, te sokszor betegeskedel, de abban szerencsések vagytok, hogy olyan doktor bácsitok van, „amilyen tán nincs az egész világon”: ingyen gyógyít és többször megmentett már veszélyes betegségből is. Valóban, méltán kívánsz mindenkinek, akinek szüksége van rá, ilyen doktor bácsit s hálás szívre vall, hogy te a jó Isten áldását kéred az ilyen doktor bácsikra, akiknek „nagy tudományával a lelki-jóságuk versenyez.” Sajnálom, hogy Kolozsváron létezők is beteg voltál s nem találkozhattunk, de bármennyire megszoktad a lemondást, majd meglátod, hogy még ta álkozunk mi. Én igazán szeretnék megismerni téged, aki oly melegszívűről tanuskodó levelet írt nekem. — **Taufer Pistuka Kolozsvár.** Gyönyörködtem szép, kerek betűidben és képzeletre nyed ügyes rajzában is, csak azért nem közölhetem, mert megfejtésük tulságosan könnyű. — **Stoklász János és Márkos Ferenc Brassó.** Örömmel látom, hogy jóbarátok vagytok mert együtt írtátok a leveleket és együtt csináltátok a rejtvényeket is. A most küldöttekből válogatok. **Farkas Irén és Annus Marosvásárhely.** Az ujságot nem én küldöm, hanem a kiadóba císi s ha Izsák Lóla és Dundi nem kapták meg a szept. 7-iki Címborát, ennek csak a posta az oka, mert Szatmárról az ujságot pontosan küldik. Mikszáth Kálmán megfejtési létrarejtvény már jelent meg, valami újabbat eszeljétek ki. Névrejtvény is sok gyűlt már össze. A július 6. számot pótolja a kiadóba císi. — **Juhász Miklós Arad.** Izgatottan vártad minden héten a Címborát, hogy mit válaszolok első leveledre. Nagy örömet szerzett neked az első üzenet, mert kiérezted belőle nagyanyó irántatok való nagy szeretetét és te ígérde, hogy ezt a jövőben is igyekezel kiérdekelni. A vakációt, amint látom, hasznosan töltötöd, mert nemcsak játszottál, de szorgalmasan készültél a felvételi vizsgára. Az nekem is öröm, ha ti mindnyájan nagyon örültök a Címborának. Ha a magyar történelmet szereted, lesz benne részed, mert a nevezetesebb történelmi eseményeket időnkint le fogom közölni. Szüleidek tolmácsold üdvözlömetet. — **Böllöni Feri Marosvásárhely.** Nyilvánvaló, hogy a poszlán veszett el a te könyved, mert amint a multkor könyvet postára lette a kiadóba císi és azt meg is kaptad, bizonyosan postára tette ezt is. — **Grosz testvérek Marosvásárhely.** Rejtvényeitek közül keltő különösen sikerült. A 31. és 35. számot pótolja a kiadóba císi. — **Katz Erzsí Máramarosziget.** Amiazt nem írtál oly sokáig, mert fájt a jobb kezed s az orvos lekedre kötötte, hogy néhány hétig ne végy tollal a kezédbe, mert egy kis körömmérgezésed volt. Örömmel látom, hogy már javul a kezed s hogy a lábaddak nem volt semmi baja, mert jártál a tánciskolába s a táncvizsgán nagyon szép táncsastáncot és egy román táncot is eljártál. És kaptál sok dicséretet s ami fő, sok csokoládét, egy kis bokréját is. Aztán le is fényképezteletl anyukád és abból majd egyet küldesz nagyapónak. Hát csak küldjed, örömmel várom. Leveleddel meg vagytok elégedve, éppenséggel nem találom nagyon hosszúnak és unalmasnak, sőt örülnék, ha leírnád a bácsid felsőviselő bőrgyárát és fűrésztelepét s ezzel részt vennél a beszámoló pályázatban. A kiadóba císi pótolja az 1., 2., 3. és a 27. számot, de jövőre tanácsolom, hogy azon melegebben reklamáld meg a hiányzó számokat, hátha most már a régiebb számokból nincs fölösleges példány. — **Resch Viktor Ditró.** Azért igazán nem haragszom, hogy sok levelet írsz egymásután, helyre akarván hozni a mulasztásodat. Sőt annak örvendek, ha mennél több levelet írsz, mert a levéllírás igen hasznos póllása az iskolai tanuláshoz. A nyári beszámolók közlése már meg is kezdődött, tehát küldheted bátran

a te beszámolódat. A közlésre alkalmas rajzol, természetesen, közlöm, de a te rajzaid, bár nyilvánvaló tehetséged van a rajzolásra, még nem alkalmasak a sokszorosításra, különösen amiatt, mert ceruza rajzaid igen halványak. A kéreztél rajzoló névrokona nagyapónak. Rejtvényeid közül a régi felirat sorra kerül. — **Petruska Klári Szilágysomlyó.** Jövőre címezd a leveledet egyenesen Kisbaczonba, mert szinte lekéstél a megfejtéssel. — **Kovácsnay Péterke Nagyvárad.** Ugyanezt üzenem neked is s egyben sajnálatl látom, hogy még mindig ágyban fekvő beteg vagy s édesmamád írja le helyetted a megfejtéseket. Remélem, a következő levelet már tőled kapom. — **Szilvássy Károly Szinerváralja.** A kiadóba císi értesített engem, hogy kéréseidet teljesítette. — **Kosztai Bözsi Brassó.** Bizony hamar elmúlt a nyár, én magam is csudálkozom, hogy itt az ősz s hamarosan itt lesz a tél is. Remélem, hogy az iskolai esztendőben sűrűn kapok tőled levelet, mert az idő helyes beosztásával a tanulást e-miatt nem hanyagolod el. A kiadóba císi pótolja a 4., 8., 11. és 30. számokat s egyben tudomásul veszi, hogy brassói megbízottunknak, Krafft János urnak átadtad az előfizetési hátralékot. — **Gyalui Rosenberger László Bécs.** Nagy örömet szerzettél szép, képes levelezőlapoddal, mely a világhírű szent István templomot ábrázolja. Nemcsak láttad ezt a templomot, de még a tornyába is fölmentél, ahonnan gyönyörű kilátás van Bécs városára. Bizonyára sok minden szépét láttál és tapasztaltál Bécsben s érdeklődéssel várom a beszámolódat. Édesanyádnak tolmácsold viszont üdvözlömetet. — **Bezeiczky András Egrestő.** Nem tudom, kitől hallottad, de az csakugyan való történel, hogy Öcsike és Andris a szüleiknek karácsonyfát állítottak s amint ők imádkoztak a maguk karácsonyfája alatt, természetesen, éppennyug imádkoztak a szüleik is a gyermekek által állított karácsonyfája alatt. Az Ősz című dolgozatodban nem láttam ugyan sok hibát, de arra nincs hely az ujságban, hogy pontosan felsoroljam a talált hibákat. Ezt majd külön levélben intézem el. — **Erőss Alfréd Temesvár.** Boldogan váltatok el az iskolától júliusban s ime, a nyár végén meglepett a vágy, hogy megöleld szokott helyedet s lássad szigorú, de jóságos tekintetű tanáraidat. Ugy vonz valami a tanáraidhoz s nem tudod, mi lehet az. Lám, én tudom. A szeretet és a hála. Abból, hogy Kolozsváron és Nagyváradon voltam, éppenséggel nem következik, hogy temesvári unokáimra nem gondolok, de, természetesen, egyszerre mindenüvé nem mehetek, csak sorra és így is nagyobb időközökben, mert ma rettenetes fáradtságos és költséges az utazás. Ha összeálltok és eljátszátok a „Többsincs királyfi”-t, mint ahogy most tesszitek azt a szatmári unokáim, szívesen elmegyek hozzátok is. Most küldött versedben sok szépséget találtam, ez igazán költői tehetségre vall, csak itt-ott még sántít a verselésed. De hiszen hamarosan megismerkedel te a verselés tudományával is, mivelhogy most már a gimnázium V. osztályába léptél. A „megbizottira” vonatkozó két levelet továbbítottam a kiadóba císinak. Valóban, magam is kíváncsi vagyok annak a szélhámosnak a nevére, aki illetéktelenül szed fel előfizetést a Címborának és hozzá még: a rokonoknak adja ki magát. — **Tátray Barna Nagyvárad.** Igazad van, oly rég nem harmónikázott Tökmag öfelsége, hogy berozsdásodik a harmónikája. Szóltam öfelségének s ha lehet bizni az ígéretében, legközelebb megszólal. — **Az adjon Isten jó reggelt edes nagyapókára válaszként: Adjon Isten minden embernek.** — **Kuncz Elek Kőrös.** Nagyon örülsz, hogy irtam neked és nagyon szereted a Címborát. Az írásod bizony nem mondható szépnek, de én bízom a te erős akaratodban s majd úgy megszépül az írásod, hogy gyönyörűséged fog telni benne. Rejtvényeidből válogatok, a kiadóba císi pedig ismét Kolozsvárra küldi az ujságot. — **Fisch Gábor Szászrégen.** Azért nem írtál régen, mert kiint voltál egy szász faluban s igen jól érezted magadat. Még vadászgattál is s egy kis baleset is történt veled, megcsuszlál a pallón, beleestél a patakba, a kezéd ki is marjult, az arcodat össze-vissza sebezted. Szerencse, hogy a puskád el nem sült esés közben. Én egy kissé korainak találom a vadászatot, mert még megállapodott és nyugodt természetű emberekkel is történnik baleset vadászal köz-

ben. No, de most vége a vadászatnak, megkezdődött a tanulás s örömmel látom, hogy jókedvvel jársz iskolába. Édesanyádnak külön levelet írok. — **Virsik Mária Malacka.** Levél ment szept. 18-iki kelettel. — **Dsida Jenő Szatmár.** Szintén. — **Makkai Sándor Kolozsvár.** Ha még előadják a többsincs királyfit, én is remélem, lesz akkor időd arra, hogy megnézd s meg is ismerkedjünk. Szeretettel várom ezután is a leveleidet, a kiadóbácsi pedig pótolja a 22., 27., 30. számot. — **Oláh Erzsike Temesvár.** Ha egyszer sem került a neved a megfejtek névsorába, ez vagy azt jelenti, hogy lekészté: a megfejtesel, vagy azt, hogy leveleid elkallódtak a postán. Most is szept. 10-én adtad fel az augusztusi rejtvények megfejtesét, amikor már itt kellett volna lenni, a szeptemberi megfejtes azonban idejében megérkezett. — **Szabó Anika Brassó.** Az újságot ezután Szabó testvérek címre küldi a kiadóbácsi s pótolja az 5. számot. Valóban, itt volt az ideje, hogy írjal, de hosszabb levelet is szívesen elolvasok. — **Paneth Nusi, Karcsi és Erzsike Marosvásárhely.** Igazatok van, a marosvásárhelyi színházban is előjászhatnak a Többsincs királyfit, mert ti sem vagytok rosszabbak a kolozsvári unokáknál, én meg szívesen mesélnék az előadás előtt, hisz ugy is már rég készülök a rég nem látott székelly fővárosba. Örvendek, hogy teszszik a Cimborá s valóságos csatát vívtok Karcsival, hogy melyik olvassa előbb. Hiszen majd beáll a csatasorba Erzsike is, ha meglanul olvasni, sőt a két éves Ferkó is. Ez lesz majd az igazi szép, mert vértelen csata! — **Fodor Manci és Ödön Petrozsény.** Finom kis rajz a rejtvényetek. Melyik remekelte? — **Rétiné Fodor Ida Petrozsény.** Az Elek nagyapó megfejtesü kivételével sorra kerülnek. Tovább is kérem a rajzokat. — **Halmi István Érszakácsi.** Mostani versedben is van egy-két figyelemre méltó strofa, de ez a szomorú hang (Elmúlt a nagy vidámságom, Mint egy édes, rövid álom stb.) tuságosan korai. A bánatot hagyj nekünk, öregeknek. — **Nagy Magda és Erzsike Nagyvárad.** Új buzdítást merítettél az üzenetemből, mert látod, hogy mennyire szereti nagyapó az unokáit. Te valóban „jó magyar kislány vagy”, Magduska, mert betartottad az ígéreledet s okosan cselekszed, ha a pihenésből sok időt fordítasz a Cimborá olvasására öcsikéddel együtt, mivelhogy ebből — amint írod — sokat tanultok. — **Kézmárky Emil Kézdivásárhely.** Az előfizetés lejártaórá a kiadóbácsi értesít. — **László Zoltán Gyergyóremete.** Jól sikerült a számsrejtvényed, sorra kerül. — **Krakova Ferenc Lupény.** Az igazán nem baj, hogy először írsz, mert valamikor kezdeni kell a levélírást. Az lenne a baj, ha nem írnál több levelet. Ezt igazán nem szeretném. — **Körtéles Ernő Arad.** Nem csuda, hogy elfáradtál, mert jó hosszú beszámoló írtál, én azonban nem találtam csunyanak az írásodat. — **Kemény Sári Szabadka.** Könyveid jegyzékéből örömmel állapítom meg, hogy általában jó magyar, német és angol könyveket olvasol, csak a Vajda Viktor Petőfiére van anyai megjegyzésem, hogy olvasménynek kellemes olvasmány, de adataiban nem megbízható. Majd, ha Pesten leszel, olvasd el Ferenczi Zoltán 3 kötetes könyvét s ezenfelül Riedl Frigyes Petőfi-jét, mely a nagynevű tanár egyetemi előadásait tartalmazza. Stílusod annyira fejlett, hogy bátran küldhetsz be angolból magyarra fordított mesét, csak jól válogasd meg, mit fordítasz le, mert mi magyarok ha sok mindenben szegények vagyunk is, mesében nem vagyunk azok. Herczeg Ferenc bármelyik regényét megrendelheted Singer és Wolfnernél, mert ez a cég adta ki minden regényét s ugyanott megkapod Mikszáth Kálmán Fekete város-át is. Szívesen elmennék én Szabadkára is, ha nem volna oly kellemetlen az utazás, amint azt te magad is írod, de nem lehetetlen, hogy találkozzunk Pesten. — **Munk Olga Nagyvárad.** Ha valamivel bővebben leírod pesti utadat, már a pályázatos leírásból látom, hogy nem vallasz kudarcot a pályázaton. Azt igen helyesen tetted, hogy a nyáron sem hanyagoltad el a tanulást meg a zongorázást, mert így könnyebb lesz az iskolai esztendő. Kedves szüleidnek tolmácsold viszontüdvözetemet, neked pedig a százezer millió csókot szeretettel nyugtázom. — **Sámuel Annus Szilágycseh.** Én is sajnálom, hogy nem láthattalak Kolozsváron s én is bízom abban, hogy Isten segítségével látni fogjuk egymást. A jó

kívánság mindig jól esik s ha lekészté a neved napjáról, éppen idejében érkezett a születésem 65-ik fordulójára. — **Habala Ilonka Kolozsvár.** Csak részvétellel olvastam, hogy mily nehéz küzdelmet folytatnak kedves szüleid s te keveset segíthetsz anyukádnak, mert a tanulás foglalja le az idődet. Sovány vigasztalás, hogy a legtöbb család helyzete egy a fiatokkal: a hozzám érkező levelek nagy tömege mind erről tanuskodik. A kiadóbácsinak külön írtam, hogy a könyvet illetően kívánságodat lehetőleg teljesítse. — **Schick Barnó Kula.** Csak futva nézhettem át beszámolódat, de látom, hogy igen érdekes utat tettél meg. Valóban, nem lehetsz elég hálás ezért a te jó szüleidnek. — **Bakos Bálint, szabómester Gyergyóremete.** Igen örvendek, hogy nem csalódtál az újságban, mint ahogy csalódtak többen, akik egy előltem ismeretlen újságot rendeltek meg és sem újságot nem kaptak, sem a pénzüket nem kapták vissza. Szégyenletes dolog ez s ami nem mellékes, sok kárt okoznak ezek a székhámosok a tisztességes újságoknak, mert a közönség bízálmát megrendítik. Örömmel látom önt olvasóim láborában s örömmel közlöm az igazán pompás székelly rejtvényét. — **Papp József Lónya.** A kiadóbácsi megküldi a 33. és 34. számot Papp Károly címére. — **Herschkovits Vilmos Máramarossziget.** Ha többször írtál s még sem kaptál választ, vagy elveszték a leveleid, vagy nem írtál olyasmit, amire válaszolnom kellett volna. Ime, most válaszoltam s válaszolok ezután is, csak írjal bátran. — **Horváth Sári Vulkán.** Eddig nem volt időd írni, mert mamád Szerbiában volt, most meg Dezső helyett írtál, aki Borosjenőben van. Rejtvényeid egy kivételével közölhetők. Értékedem, hogy a Cimborát ezután a te nevedre küldjék. — **Molnár Lujza és Klári Nagyborosnyó.** Kissé hanyagok voltatok, azért nem írtatok oly soká. Igéritek, hogy helyrepótoljátok a mulasztást, tehát szent a béke köztünk. — **Nemes Béla és Zolti Máramarossziget.** Ismétellen kérlek, hogy közöljétek velem édes apátok címét, hogy az elveszett levelet pótolhassam. — **Schülle Kató Marosvásárhely.** Hálából, hogy a dolgozatodért könyvet kaptál, megianulad zongorázní kotta nélkül nagyapó kedves nótáját, a „Csak egy kislány van a világon”. Magam is alig várom, hogy eljászd nekem. Ha oly szépen zongorázol, amilyen szépen írsz, már előre is örülök a játéknak. — **Imreh Béla Nagyborosnyó.** Nem csak megfejtesét, levelet is várok ám! — **Barna Béla Temesvár.** Beszámolódat megkaptam. — **Körper Elemér Temesvár.** Ugy emlékszem, válaszoltam, csak még nem jelent meg az üzenet, amikor a leveledet írtad.

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselji!

Legjobb gyermekápoló Höfer 1. sz. gyermek hintőpora Höfer

Baby-crème. Kapható az összes papírákban, drogueriakban és illatszer-tárakban.

A verseny állása!

A Cimbora előfizetést gyűjtő versenyének feltételei szerint a Cimbora kiadóhivatala a lap minden egyes számában közölni köteles a következőket:

a) Mikor bocsájtott ki az első iv.

Az első iv kibocsájtásának kelte 1924. júl. 24.

b) Számszerint de név nélkül, hogy az illető szám lapzártának napján hány gyűjtőiv érkezett vissza;

Visszaérkezett három gyűjtőiv.

Jelen számunk zártának napja 1924. szeptember 21.

c) számszerint az illető gyűjtő nevének és lakhelyének feltüntetése mellett, hogy hány olyan gyűjtőiv érkezett vissza, amely legalább 10 előfizetőt tartalmaz, akik egy évi előfizetési összegüket a Cimbora kiadóhivatalának beküldötték;

Gyűjtőiv még nem érkezett vissza.

d) Hogy az illető lap zárásának napjától számítottnak még hány nap van hátra, hogy teljen az a 150 nap, amelynek esetén a versenyt, mint meddő versenyt le kell zárunk.

A verseny lezárásának napjáig még 91 nap van hátra.

A jelen számnak zárási napja 1924. szept. 21.

FÜRDŐSZAPPAN
világhírű

LEGSZEBB LEGJOBB EGOLCSÓBB	KLISÉKET
a kolozsvári Minerwa R.-T. cinkografiai műintézete készíti.	
Megrendeléseket felvesz a központi iroda	CLUJ—KOLOZSVÁR Str. Regina Maria 1.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű, — csoko
ládéból van.
Kapható minden
gyógyszertárban

BERSON

GUMMI SAROK
ÉS GUMMITALP
a legjobb anyagból
MINOSÉGI MARKA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A CIMBORA képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

<i>Romániában</i>		<i>Csehországban</i>	
negyedévre . . . 90 leu		negyedévre . . . 20 ck.	
félévre . . . 180 leu		félévre . . . 40 ck.	
egész évre . . . 360 leu		egész évre . . . 80 ck.	

<i>Jugoszláviában</i>		<i>Magyarországban</i>	
negyedévre 50 dinár		negyedévre 36000 K	
félévre . . . 100 dinár		félévre . . . 72000 K	
egész évre 200 dinár		egész évre 144000 K	

Ausztriában

negyedévre —	28000 osztr. korona
félévre —	56000 osztr. korona
egész évre —	112000 osztr. korona

A Cimbora előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában

Arad, Barót, Bánffygyón, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarosziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszében, Nagyvárad, Petrosény, Segesvár, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcán és Zilah városokban három havonta megbizottunk, *Bihari József* nyug. póstafelügyeői személyesen jentkezik az előfizetési díjakért.

Ugyancsak személyesen megbizottaink veszik fel az előfizetési díjakat:

Kolozsvárott a Lloyd Express hirdetési iroda,
Brassóban Krafft János, a Brassói Lapok pénzbeszedője,

Sepsiszentgyörgyön Szász Jenő,
Csikszeredán Orbán Balázs, a Ganz féle villamossági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjait küldjék be póstautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban

az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank koscei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénztintéze teknél fizethető be:

<i>Beregsas</i> : Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.
<i>Helmeccz</i> : Bodroközi Bank r.-t.
<i>Hlohovec</i> : Galgóczi Hitelintézet.
<i>Illava</i> : Illavai Hitelbank.
<i>Lucenec</i> : Nógrádmegyei Népbank.
<i>Michalovce</i> : Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.
<i>Mukacevo</i> : Beregmunkácsi Bank r.-t.
<i>Nitra</i> : Nyitrai Takarékbank r.-t.
<i>Nove-Mesto</i> : Első Vágújhelyi Bank r.-t.
<i>Nove-Zámky</i> : Érsekújvári Népbank r.-t.
<i>Presov</i> : Éperjesi Bankegylet.
<i>Roznava</i> : Rozsnyói Bank r.-t.
<i>Sevljus</i> : Nagyszőlősi Hitelintézet.
<i>Sp. Nova-Ves</i> : Szepes-Igtói Hitelbank r.-t.
<i>Trencin</i> : Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára póstautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

A Cimbora könyvosztálya raktárról szállít irodalmi értékű ifjusági könyveket. Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 lei.
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "
Benedek Elek: Katalin	80 "
" " : Zsuzsika könyve	65 "
" " : Galambok	65 "
" " : Öcsike könyve	60 "
" " : Rókané komámasszony	55 "
" " : Többsincs királyfi	40 "
" " : Hires erdélyi magyarok	40 "
" " : Óh szép ifjuságom	55 "
Benedek Elek: Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " : Cimbora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénymagyarázat. (Cserkészutólványok.)	12 "
Chun: Mély tengerek világa	180 "
Cooper: A vadfogó	95 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Esopus: Háromszáz meséje	120 "
Ewald: Állatok	70 "
Ezeregy éjszaka meséi	105 "
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "
" " : Forrongó lelkek. Regény.	40 "
Gaál Mózes: Három kenyeres pajtás	65 "
" " : Az utolsó lantos	55 "
Hankó Vilmos: Universum VI.	260 "
" " : " VII.	260 "
" " : " VIII.	260 "
" " : " IX.	260 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" " : Szökés a teknőben	75 "
Mark Twain: Tamás urfi mint detektív	105 "
May Károly: A félelmetes	145 lei
" " : A Skipetárok földjén	150 "
Molnár Ferenc: Pál-utcai fiúk	130 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Münchhausen: Meséi	80 "
Radványi K.: Napsugár leventék	10 "
Sebők Zsigmond: Csutora Jancsi kalandjai	130 "
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 "
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "
Szondy György: Börme	80 "
Sztrilich-Kóczy: Tábortulmányok	12 "
" " : Cserkész segítségnyújtás.	8 "
Térképismeretek 24 képpel	12 "
Verne Gyula: Egy sorsjegy	105 "
Verne Gyula: A francia zászló	105 lei
" " : Begum 500 milliója	120 "
" " : Utazás a hold körül	130 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a póstaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu póstaköltséget számíttunk fel.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATMAH
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZINES OIMLAPOKAT ÓOSVÁR REZSŐ RAJZOLTA.